«Ἡ Ἀδάμια καὶ Καλαμαρνιόν, Ἀράμια καὶ Χωνάλνι, ἀναρρίπται ἀφ' ἀμφοτέρων, ὡς καὶ τὰ ἀφ' αὐτῶν ἀγάλια, ἄλλα καὶ τὸν κ. Παπαλέν ἔκαμνε τὸν τρόπον τῆς ἀμφίπολον τὸ ἀνδραποδωμένον ἐκφραστικόν. Ὁ καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Υ' κωδικελικοῦ βιβλίου Ἐνδρίου τοῦ σαλφάρχου κατὰ τὴν κάτωθεν Ἀσάμιαν 73. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ταύτην, ἀπὸ τοῦ Ἀσαμίου ἄχρι Ῥηγῶν καὶ μέχρι τῶν ἔξω τοῦ Καγγαρίου κύκλου, ἦσαν ἐκκοσμημένα ἀγάλια ἀρχαῖα. Παρὰ ταῖς Πηγαῖς ἠμίφοντο τοιαῦτα, ἀλλοῦ δὲ Μόνδε τὸν Θρακὸν, ἔχων ἐπὶ τοῦ κεφαλιδίου αὐτοῦ Ἀρχαῖον δοκιδάριον, μεγαρόφυλλον δ' ἔλαφον ἐφέρετο, καὶ τὰς ἐλφεοφόρους τοῦ Βασιλίου τοῦ Μακεδόνος, ἀνεκφωνήσαντος ἐν αὐτοῖς καὶ κοφινήσαντος ἐξ ἀναγκῆς, ὡς δύο μὲν ἐπ' ὀνόματι τὸν Σιφιλίφου, ἀνὰ δ' ἓν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀρχόντων Ἥλιος, Σφαῖραι, τῶν φοφλῶν, Κωνσταντίνου τοῦ ἐκκοσκόφου, καὶ τὸν ἐκκεφάλοντα δύο μαλίφας τὰ ἀγάλια ταῦτα καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς ἐπιγραφὰς ὁ βοήφαρος φίλαρος Δρυμὸν καλέσας, ἀναγνόφυνος δ' αὐτὰς, ὡς ἐκάφη, Ῥωμαϊστί 73. Βίος 1, 1. Καλαμαρνιόν· Βόνιν Β', σγ. 550 «ἐν Ἀράμιαν ἐδόνιν ἐφαλοειδίκαντο». (Βό) Νωνίλαν Χωνάλνι· Βόν. σγ. 644 αὐτὸς καὶ τὸν Ἀράμιαν βασιλέα ἐναγκάμενον, τὰ Ῥωμαῖον ἔκαμα καλυκῆμι· 668 α Ἀράμιαν δεκαίμιδα, ἔκαν φοκίσφιν τὸν ὄρον Κωνσταντινόνεφον».

Ἐγκόφιον εἶδος ἢ κεφάλια τοῦ Μ. Θεοῦ ἐκ ἀρχ. 1889 σ. 410.

Ἀσάμια ἢ Ἀφάμια. Ἀρτάι.

ὁ Μιναοῖνος 94. Οἱ χρονογράφοι Δημέας Μάγνητος καὶ Γενίσιος γίγνονται ἀναφανῆ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἄγιον Μάμαντα, τὰ δὲ γεγόμενα τοῦ ἀρχέλαον τούτων ἀρκοῦσι πρὸς ἀγκαλισμὸν ἰδίας ἕνεκα τῆς ἐκλάσεως αὐτῶν, ἐὰν αὐτὰ ἐνοῦσι γράφοντες ὅτι αἱ βίβλοι τοῦ Κρόκιον ὁρᾶται « καθίκουσαν μοναστήρια ..... (κτλ.) καὶ ἐρόντες εἰς τὸν Ἄγιον Μάμαντα ἐκαίρισαν τὰ ἐκεῖσε σαράκια, καὶ τοὺς δύο κατέδυναν, καὶ τοὺς κίονας κατέγρασαν, καὶ τοὺς μαρμάρους ἔκοψαν, καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἐκκλησίου » 95. Οἱ μαρμάραι τῶν Πηγῶν ἔκειντο ἐκεῖ τὰ διαμονῆς αὐθαιρέτως, ἔστι ἐντὸς ἀγρουκίαν, διότι οὐδ' ἐγγύτατα ἄγγος ἢ γῆνος αὐτῶν· « Ἀγροὶ τοῦ Δαμανοῦ κοντινάτα τινὲς συνεστήσαντο τότε, ἐκβαίνων κατὰ τοῦ βασιλέως Μιστοῦ τοῦ Δοφοῦ, ἐκεῖσε διάγοντος μετὰ τῶν ἐκβοηθῶν Δοῦ τῶν τοῦ Δαουτσᾶ, πλὴν « τὸν δρόν ἐκατέδυσα, διὰ τῶν δυνάμεων ἀφοκίγασε ..... τὸν βασιλέα δυνάνισα, τὸ φαινόμενον κατέσχομεν· ὅς ἐν ᾧ τρόπῳ ἐκεῖνος εἰς Πηγὰς διεγδὰν διεσώρασε » ταῦτα κατὰ Γεώργιον Μοναχὸν ἐν βίοις τῶν νέων βασιλέων 96· ἀναβιβάζει ὁ Κεδρηνὸς γράφει ἐκεῖνος ἐν τρόπῳ ἐκεγδὰν, ἀπὸ τῶν Πηγῶν διεσώρασεν εἰς τὰ βασίλεια 97. Περὶ ἐνὸς ἐκ ἀναλόγου γραφήσονται ὀλίγοι λόγοι, ἔστι δὲ

94. Theophanis Continuati, Βόννης σελ. 337.

95. Δημέας Μάγνητος ἔνθ' ἀνω. σελ. 614

96. Theoph. Contin. σελ. 834.

97. Κεδρηνὸς Βόν. Β' σελ. 257.

Ἀναάμια ἢ Ἀφάμια. Ἀρτλαί.

Ἐν
τοῦτο τὸ τῶν Ἀρτλῶν,(α) ὅπερ ὁ Ἐν. Δ. Βυζάντιος ἐλπιζε-
δίλπιον ὅσον σήμερον ὁ γόφος Δαυὶδ κατά. Μνίαν αὐ-
τοῦ ὑπόσημεν παρά τῇ Ἄννῃ Κομνηνῇ, δεδοίκῃ καὶ πε-
γραφὴν τοῦ τόπου, γραφούσῃ δ' ἡμῶν τὸν υἱόλοα, Ῥωμανὸν
Διογένην τὸν αὐτοκράτορα, « σύνημαλα γαμπρὰ καὶ βασιλέ-
ων ἀσυχάντα ραδίως μυρᾶς χάριν ἐγίραντα ». Ὅταν
ἐν τῷ γάβαμεν ὅτι οἱ Κομνηνοί, οἱ ὑγεμόνες τῆς τότε Κων-
σταντινούπολεως καθ' ἀφάρεσον τοῦ 1081, θέλοντες νὰ ἔμβασι διὰ τῶν
Χερσίας εἰμῆς, καθέβαβον τὸ παράλιον τῶν Ἀρτλῶν, ὑπόσημεν
ὅτι ἴσως τοῦτο γνωστότερον τῇ τότε ἐποχῇ, τὸν δὲ γόφον τῶν Ἀ-
ρτλῶν, παρά τὸ τοῦ Ἐν. Δ. Βυζαντίου ἡμῖν ἀγαπῶν, μᾶλ-
λον ὅσον κεῖται τὸ χωρίον τῶν Πισταρτλῶν (Τοσλουκ).
Ἡ περιγραφὴ τῆς Κομνήνης Ἄννης βεβαιοῖ τοῦτο 98.
καθ' αὐτὴν ὁ γόφος τῶν Ἀρτλῶν « ὑπερκείμενος μὲν τῆς θε-
σσαλίας, καὶ τοῖς κάτωθεν ἐσλαμένοις καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὁρῶν εἰς
γοφεὰν ἀναλεκόμενος, καὶ τὴν ἑτέραν μὲν θηρᾶν πρὸς δύ-
σεσσαν ἀποκλίνων, κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν πρὸς τὸ Βυζάντιον,
ἐστὶ δὲ μεγαλοῦς ὄντι πρὸς ἄρκτον καὶ δύσιν παντὶ ἀνέμῳ
κατακλόμενος, ἀνεδὲς ὕδωρ καὶ πόλιμον ἔχων ἄπον ἀεί, φυ-
τῶν δὲ καὶ δένδρων παντοίασιν ἀμοιρῶν » παρόλαβαν ἔχων
98. Ἄννα Κομνηνὴ· ἔκδ. αὐτ. ἐκδ. σελ. 117_118.
α) Τοιάχολον καὶ τὸ ὄνομα ἔχει ἴσως σχέσιν τινὰ ἢ κάθε Ἀρεσσοῦ τοῦ Μέγαν Τσιμελί.

Ἀναάμνησις ἢ Ἀφάμνησις Ἀρτάκης.

τῶν ἐκκλησιῶν, ἂν ἀναγινώσκεται ἐπόσαμεν εἰς τὸν χῶρον τοῦ χωρίου τῶν Πετροβουνίων. Φρονῶ δ' ὅτι αἱ ἀπὸ ἐξαετίας αὐτόθι γενόμεναι ἀνασκαφαὶ μέχρισαν ἐκεῖνον εἰς φῶς τὴν σφραγῖδα τοῦ μικροῦ σφραγίου τῶν Ἀρτῶν, ὁποῖος μὲν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1068 – 1072, κατασταθεὶς δ' ἀγνοεῖται ὑπὸ τίνος. Πρὸ ἑπταετίας εὑρέθη ἐν τοῖς ἀνορυχθεῖσι δημοσίᾳ μικρὰ κεραμὶς ἐξόχως, φέρουσα τὸ γράμμα Κ. Καὶ τοῖς ἐκεῖ ἑπταετίαν ἀνασκαφὰς ἐκαταφάσθαι ἀνεφάνησαν ἐκμάγεια μαρμάρων καὶ πορφυρίτου λίθου μεμελαγμένα μετὰ φροντίδος, εἰς σχήματα ἐγκύστων, καὶ ἐξαγώνων, καὶ ὀλκῶν, θραύσματα κανουλίας, ἐκμάγεια ἀρχαίου ἀγάλματος, ἀνάγλυφον παρειᾶν ἐκδανὸν τὸν ἀρχάγγελον Γαβριήλ (ἐξόλου ἀνεληλυθὼς μόνον) κίονες, ἐπιθήματα, μαρμάρινα τόξα διῶν, ἂν καὶ τοῦ ἑνὸς σώζονται αἱ γέφυραι, κτίζοντα, διὰ γραφῶν τοῦ ΙΔ' ἢ ΙΕ' αἰῶνος αὐτάνος: Δαιμόνια, Ἔστι δ' ἐξόλου ἢ σύνθετος φράσις: Θεόλογε ὁ τοῖ εἰ ἐκεῖν οὐ κατανοήσεται, γὰρ ὅτι ὁ παρὰ τὸν σφαλίον τῶν Ἀρτῶν ναὸς ἦν ἀναθεμένος εἰς τὴν Θεόλογον. Πρίνδος ἐν τῶν αὐτόθι ἐρευνῶν φέρει ἐπὶ αὐτοῦ ἴδιος ἐξαγοῦ μετὰ μονογράμματος, ἢ μᾶλλον μονόγραμμα, ὃν διαφαίνεται τὰ ἐξῆς Π, Ρ, Ε, Τ (Πάτερ; ἢ) συνθεμένον ἡμῶν γραφέντα τὸ ὄνομα τοῦ Πατρίου Ἀρτῶν ἰσοῖ ἂν ἐξηγηθῇ ὡδε ὑπ' πρίνδος Πέτρου. Καὶ τὴν γῆνον ταύτην, ἐν ᾗ σκαφερόμεθα, δίον ν' ἀναγνίσωμεν τὰ σαφῆ τὴν Θεοτόκου, ἐλυσθέντα βεβαίως ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων

αὐτοκράτορος Θεοφίλου σήμερον, διότι Μέων ὁ Γραμματικὸς καὶ ταῦτα τὴν ἁγίαν Θεοδώραν. Σημειῶν ὁ τῶν Βουλγάρων φύραρχος τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ 914 κατέδραμε καὶ τὰ παράλια ταῦτα 99. Πάντα ταῦτα εἶχον ναοὺς ἐν αὐτοῖς ἕνα ἢ τρεῖς, ἢ δ' ἐγκαθεῖς παραδόσεις ἀποίησε τὴν μνήμην αὐτῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις, ὧν τρεῖς ἐφρόντισεν ἡμῖν τοῖς ἐξῆς τῶν Καστελλονταρίων γνωστὸν τό καὶ νῦν εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Μάμαντος ἐμπόρευον ἄγιασμα μεταξὺ τῆς Ἀφαμείας καὶ τοῦ Ἁγίου Σωφάνου τὰ γεννὰ ἐμπῶλαι ἐπ' ὀνόματι ὁσίων ἀνδρῶν, καὶ τὸ τρῦλον, ἐν δὲ μόνον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑποκείμενον μὲν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δεβρικζείμενον δὲ μόνις δέκα γεφυρὰ μακρὰν τῆς Μυανδησίας πόλεως οὗ τὸ σωζόμενον ὑπόδημα ἀφίεται πρὸς διαλογισμὸν τῆς τρόπης τοῦ χωρίου Μιλῶν. Ἅγιος ἀοίδιμος ἀγιασμάτων ἐμπῶλαι ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς, εἰς ἣν ἀφίεται καὶ ἀγγαχοῦ ἀπὸ ὀγκα. Πλὴν δὲ τῶν ἐν τοῖς παραλίοις ναῶν, εἰσὶ γνωστοὶ καὶ οἱ ἐν τῇ Ῥηγίῳ, ἢ Ῥησίῳ, ἢ Ῥουσίῳ (καὶ τοῦτο δύναται εἰς εἰκῶν ὅτι ἦσαν οὗτοι δύο τόποι διάφοροι ἀλλήλων) ναοὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, καταστραφέντες ὑπὸ σεισμοῦ ἔτους τῷ 559, καὶ ὁ Θεράπων καὶ τρίτος ὁ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παράκλητος ναός, σύμπαντες ἀπέχων τῆς Χρανῆς πόλεως. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, καὶ τὴν ὁδὸν χρίσιν τοῦ Δρ. Βυζαντίου, Θεόφιλος ὁ καθαρόγραφος Ἀλεξανδρεὺς 99. Μέων· ἐνθ. Παρασίαν, σελ. 498.

Ἀποσπάσματα ἐκ Ἀθηναϊκῶν Ἀρχαιοτήτων.

καὶ ἀσκῆσαι καὶ ἐνεῦδον καλιόφαλα τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἱεροῦ Κωνσταντίνου ἀφαιπαγωγῆς, ἐγίνετο καὶ χρυσοῦν ἀφ' ἑκάστου[100].

100. Ἐν. Βυζαντίου Κωνσταντινουπόλεως ἔτ. Α'. σελ. 321. Ἄγνωστον πόθεν ἐστράβη τὸ (ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ ἐπιγνωστικοῦ ἐπιγραφέως Δαμασκηνοῦ περὶ τοῦ Θεόφιλον ὅτι «ἔγνων τῆς πάτρας ἐν τῷ ἱερῷ Ἰωάννου μαρτυρίῳ, ἡ ὑψόμενος» ἢ φόβος ἔγινον ὁ Βυζάντιος) ὅτι ὁ Θεόφιλος ἀποβὰς ἀπῆλθε πρὸς μίαν τῶν τοῦ Ἑβδόμου. Μέλετ. Δαμασκηνὸν διαλεκτὸν De Hebdomo Constantinopolitano, σελ. 20 τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐκδόσεως, ἀποκαλουμένην τὴν Constantin. Christiana.

Ἀδρυσιακὴ Ἀρχαιολογία. Ἀρχαί.

Ἡ Ἀδρυσία καὶ Καλλιανάσσιον, Κρήνη καὶ Χωνάλιον, ἀναφέρεται ἀφ' ἑφαλτέρας, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀφ' αὐτῶν ἀγάλμα, ἄλσος καὶ ἐν τῷ Μαιανδρῷ ἐκκλησία ἐπὶ τῶν ἐπιφανείας. Ἐν αὐτοῖς ἐφαρμόζουσιν. Ὁ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἰ. ἐκδοκιμασθέντος ἡμῖν ἐφεστῶτος Σύνταγμα ἐπὶ ἀλφαβήτου κατὰ τὴν κώμην Κρήνην Ν. Κοιλῆν ἐφεξῆς ἐκείνην, ἐκεῖ τοῦ Μεσαυλίου ἄχρι Ρ. καὶ μέχρι τοῦ ἔτους τοῦ Καταγραφίου κύκνου, ἐκεῖ ἀγάλμα ἀγρί. Μετὰ ταῦτα Μνήμη ἡμέρας ἐκείθεν, ἀλλοῦ ἐκεῖ Μιανδρ τοῦ Ο[illegible] ἐκεῖ τὸ κατὰ τὸν ἀλφαβῆτον ἀλλοῦ. Ἀρχόντων δ[illegible] Ἀναφέρεται δ' ἐκεῖ ἐφεξῆς, καὶ τοῦ ἐκεῖθεν Ἀναγίου τοῦ Μαιανδρου, ἀνεφαίνοντο ἐν αὐτῷ καὶ κοιμώμενοι ἢ κατ, ὡς δύο μὲν ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Ἀναγίου, ἀνὰ δ' ἓν ἐν δεξιᾷ τοῦ ἀγίου Μηνᾶ, Θεοῦ, τοῦ φορτοῦ, Κωνσταντίνου τοῦ ἐκκλήσου, καὶ ἐν Ἐκκλησίᾳ δύο μαρτύρων τοῦ ἀγάλματος τοῦτο καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐκκλησίας ὁ βασιλεὺς φέρων Δυο μὲν καλλιόφρυς, ἀναφαίνεται δ' αὐτοῦ, ὡς ἀνάφορ, Ρήμενος 73. Βίος 1, 1. Καλλιανάσσιον· Βίος Β', σελ. 550 «ἐν Μαιανδρῷ ἐκκλησία ἐφαλτεύουσα». (Βίος) Κωνσταν Χωνάλιον· Βίος σελ. 614 αὐτοῦ καὶ τοῦ Κρήνης βασιλεύς ἐκκλήσιον, ἐν Ρωμαίοις ἔκδοσις καλυπτοῦ 662 «Κρήνη ἐν Ἀναίμνησα, ἔστι φρουρίον τοῦ ἔφορ Κωνσταντινουπόλεως».

Σύγκρισις γίνεται ἡ ἐκκλησία τοῦ Μ. Τιτάνου ἐν. σημ. 1887 σ. 410.

Ἀσάμια ἢ Ἀφάμια. Ἀριλάι.

ὁ Μυκαλινός 94. Οἱ χρονογράφοι Σγουίν Μάγιολος καὶ Τενίσος γίγνονται ἀγαφανῆ καὶ διὰ καλὰ τὸν Ἥγον Μάμαν τα, διὰ δὲ γράμματα τοῦ ἀρχαίου τούτων ἀγωνᾶται φαίνεται ἀμφιλογίαν ἔδιαν λυτὸς τῶν ἐκλάσεων αὐτῶν, ἐὰν αὐτὰ ἐνοῦται γράφοντες ὅτι εἰ βίβλον τοῦ Κοσμᾶ ὁρᾶται ... καλλιναυσαν μοναδίπρα ..... (ιζ.) καὶ ἐφόντες εἰς τὸν Ἥγον Μάμαντα ἐκαί ρεσαν διὰ ἐκεῖνον ἀγάλμα, καὶ τοὺς δύο κεφάλας, καὶ τοὺς κύ ονας καλέγρασαν, καὶ τοὺς μαγίβους ἔκραν, καὶ διὰ βάθα τοῦ ἐκκλησίαν » 95. Οἱ μαυρὰν τὸν Πηγῶν ἔκκλυτο ἐδόν ἐν δαμιανῶν αὐθουαλαρ[illegible] ἐνὶ ἀγρονικόν, διότι οὐτ ἐ- γκάλεσε ἄγγας ἢ ηγῆτοι [illegible] Ἀγρί τοῦ Δαμιανοῦ ἐκν κρυάλαι λυτὸς [illegible] καὶ τὰ βαγίν καὶ τοῦ βασιλέως Μιοντὸς τοῦ Δοφῶ ἐκεῖνα διάφορος μετὰ τὸν ἐκβοήλον Δυ- τὸν τοῦ Δαυτεᾶ, εἰς τὸν ὁρῶν ἐκτοιοῦνα, διὰ τὸν δυφίδος ἀφοιήγησα κατοίκησαν ..... τὸν βασιλέα δικαίωσα, ὁ φαί- λόμενον [illegible] ὡς ἐν ᾳόῳ ὑδὸς εἰς Πηγὰς δυγ- δὼν διεκίρασε τὰ ἔνδα καὶ Τεύγγον Μονῳόν ἐν βίοις τῶν νέων βασιλέων κ' ἀγαβόλιον ὁ Κεδρηνὸς γράφει ὑδὸς ἐν ᾳόῳ ἐκεῖδῶν, ἀπὸ τῶν Πηγῶν διαίρασεν εἰς τὰ βασίλεια. 97. Περὶ ἐνὸς ἔλε ἀναυλόφον γραφίσοντα. σίγα τοῦτο, ἔσα δὲ

94. Theophanis Continuati, Bonnae σγ. 337.
95. Σγουίν Μάγιολος ἔνθ' ἀνω. σγ. 614.
96. Theoph. Contin. σγ. 334.
97. Κεδρηνὸς Βόν. Β'. σγ. 257.

Ἀσάμια ἢ Ἀφάμια. Ἀρτλαί.

Ἡ

τοῦτο τὸ τῶν Ἀρτλῶν,(α) ὅπερ ὁ Ἐν. Δ. Βυζάντιος ἔλεγε εἶναι ὅπερ σήμερον ὁ χῶρος Δαβίδ κατά. Μνείαν αὐτοῦ ὑπάρχουσαν παρά τῇ Ἄννῃ Κομνηνῇ, εἰδόσι καὶ συγγραφὴν τοῦ τόπου, γεωγραφίαν δ' ἡμῶν τῶν νεῶτερα, Ῥωμαϊκὸν Δεξίνν τὸν αὐτοκράτορα, ἐν ἀνήμερα καὶ βαθεῖαν ἀβαθῶντα βαθύτατος μυριάς χάριν ἐγίνοντα. ν. Ὅταν ἐν τῇ χάβαρεν ἔλθῃ εἰς Κομνηνοί, εἰ ἐκγόνοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀφίκετο τοῦ 1081, ὅγοντες τὴν ἡμέρα διὰ τὴν Χαρσιαν σήμερον, καλεῖται τὸ παράλιον τῶν Ἀρτλῶν, ὑπάρχουσαν ὅλα ἄκρα τόπα γραικόλογον τῇ [illegible], τὸν δὲ χῶρον τῶν Ἀ. ρτλῶν, παρά τὰ τοῦ Ἐν. Δ. Βυζάντιον ἀντίον ἀγαθοῦ, μᾶλλον ὅπερ κεῖται τὸ χωρίον τῶν Κ[illegible]ῶν (Τσαλιγρ).

Ἡ συγγραφὴ τῶν Κομνῶν Ἄννης τεβαιοῦ τόμο 38. καὶ αὐτὴν ὁ χῶρος τῶν Ἀρτλῶν ἦν ὑπερκείμενος μὲν τῶν ἀεδιάδος, καὶ τῶν κάτωθεν ὑπλαμένων καὶ πρὸς τόπον ὄρεσιν εἰς χωρίαν ἀναλυόμενος, καὶ τὴν ἕτερον μὲν ἀρχὴν πρὸς δύσεσιν ἀποτείνει, καὶ δὲ τὴν ἕτερον πρὸς τὸ Βυζάντιον, τοῦτο δὲ μὲ χασσᾶς ἔτι πρὸς ἄρκτον καὶ δύσιν κατὰ ἀνίμων καλαπόμενος, ἐκεῖθεν ὕδωρ καὶ σίτον ἔχει ἐπὶ πολύ, φυτῶν δὲ καὶ δένδρων κατάσπαρτον ἀμυγδῶν καὶ σφαιόλαλα ἔχει 38. Ἄννα Κομνηνὴ τῶν αὐτ. ἐκδ. σελ. 117–118.

α) Τσαλίγκολον καλεῖ τὸ ὄνομα ἔχει ἴσως σήμερον τὴν τῶν χωρῶν Ἀρναοῦ τῶν Μέγαν Τσεκμετζέ.

Μετάφραση τῆς Ἀφάνης Ἀρχῆς.

ἐπὶ Ἀλεξίου, ὅτε ἀναλαβόντες ὑπόταγμα εἰς τὸν χῶρον τοῦ χωρίου τῶν Πυροσφιλῶν. Φροῦδ' ὅλη αὐτὴ ἀπὸ ἡμέρας εἰδόσε γενόμενα ἀναστάσεις μέγιστον ἐνταῦθα εἰς φῶς ἦλθε σφαγὴν τοῦ μεγάλου σφαλίου τῶν Ἀρχῶν, ἀναδρομικὸς μὲν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1068 – 1072, καταστροφικὸς δ' ἀγνοεῖται ὑπὸ τίνος. Πρὸ ἀντάρτιας ὑπῆρξε ἐν τοῖς ἀπομνήμασι δημόσια μικρὰ κεφάλαια δίχως, φέρον τὸ γράμμα Κ. Καὶ τοῦτο ἐστὶ ἀντάρτιας ἀναστάσεως ἀναφορὰ ἀνεύρεσιν ἐμφάνεια μαρμάρων καὶ κορυφῶν ὕδατος γεμισμένα μὲ φρουρίαν, εἰς σχήματα ἐρείπια, καὶ [illegible] καὶ ἀλυσῶν, θεαύματα μανταρίας, ἐμφάνεια φρουρίου [illegible], ἀνάγνωστον σφραγῖδα ἐπάνω τὸν ἀρχάγγελον [illegible] δυνατῶν μένει κεκρυμμένον) κίονες, ἐπιθέματα, κομψότατα τέλεια ἀγάλματα, ἂν ἔστι τοῦ ἑνὸς σώματος αὐτῆς ἥλιος, ἡμίσεια, διὰ χαρᾶν τοῦ Ἅγ. Δ' ἢ Ἅγ. Ε' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ: Λεπτομέρεια, Ἔστω δ' ἐστὶν ἡ ἀντίθετος φῶτος: Ὀφείλουσι ὁ ἐκεῖ χῶρον νὰ καταγράψουν, γέρας ὅλη ὁ σφαὶ τὸν σφαλίου τῶν Ἀρχῶν κατὰ ἣν ἀναλεδεμένος εἰς τὸν Θεόδωρον. Πρίνδος ἐν τῶν αὐτῶν ἐρειπίων ἐρωτᾶν φέρει ἐπὶ αὐτοῦ ἕνδος ἀλυσῶν μὲ μονογράμματος, ἢ μᾶλλον μονόγραμμα, ἂν ἀναγνώσθαι τὰ ἀλφῆα Π, Ρ, Ε, Τ, (Πάλφων; ἢ) ἀντιμνήμονον ἡμῶν γραμμένα τὸ ὄνομα τοῦ Μεγαλίου Ἀ. μῶν ἐκεῖ ἂν ἔγνωσθη καὶ εἰς πρίνδος Πέλφων. Καὶ τὸν ἴδιον λαόν, ἐν ᾗ ἀναφερόμενα, διὸν ἐ ἀναβλέπεται τὰ σφαῖρα τῶν Θεοδώρων, ἀλλοδίκα βεβαίως ἀπὸ τὸν κοινοῦ τῶν

Ἀσάμια ἢ Ἀφάμια. Ἀρτάι.

αὐτοκράτορος Θεοφίλου υἱόν, δόλῳ. Μέχρι ὁ Ἰωαννικιός καὶ αὐτὰ τὰ τῆς ἁγίας Θεοδώρας. Ἐπειτα ὁ τῶν Βουλγάρων φύραρχος τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ 914 κατέδραμε καὶ τὰ σφάλτα ἐκεῖνα. Κάστρα ἐκεῖνα εἶχον κατὰ τὴν αὐτοῖς ἔτι ἢ σφριόνας, ἢ δ' ὑπαρξις παραδόσις ἀποδεικνύει τὴν μνήμην αὐτῶν ἐν τοῖς ἀγάσμασιν, ὧν φῆσιν ποιοῦσι τὰ ἐν τοῖς σίφῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως γραπτὸν τὸ καὶ νῦν εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Μαμαντὸς ἐμφάνεν ἀγάσμα μεταξὺ τῆς Ἀραμίας καὶ τῆς Μέσης Δεμάνων τὰ γεγραμμένα ἐμπόλαι ἐπ' ὀνόματι ὄντων τόδων, καὶ τὸ φύλλον, ἐν δὲ μόνον ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου, ὑποφαίνον μὲν εἰς τὴν δεκαπόδειαν τῆς [illegible] Δέμωνος δὲ μόνος δύνα γραπτὰ μαρτυρεῖ τὴν Μυανεσίας σύνοδον τὸ συνηγόρον ὑπόδημα ἀφίσταται ἀπὸ δεκαπόδων τῆς ὁρᾶς τοῦ χωρίου Μιδᾶν. Ἐκεῖ δὲ ἀφῶν ἀγασμάτων ἐμπόλαι ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς, εἰς ἣν ἀφίστανται καὶ ἀγραφοῦ ἀνδρία. Πλὴν δὲ τῶν ἐν τοῖς παραλίοις ναῶν, οἱ γραπτοὶ καὶ οἱ ἐν τῷ Πηγῷ, ἢ Πηγαίᾳ, ἢ Πανείᾳ (καὶ τὰ δύνανται τὰ ἐκεῖσε ὅτι ἦσαν αὐτὰ δύο τόποι διάφοροι ἀμφότεροι) καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, κατασταφέντες ὑπὸ σεισμοῦ ἔτους τῷ 553, κατὰ Θεοφάνη, καὶ ἀκοῦσαι ὁ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παράστασις, σύμμαχον ἀνίχων τῆς Χριστοῦ σφῆς. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, κατὰ τὴν ὁδὸν χρίσιν τοῦ Δρ. Ρίζαρτίου, Θεόφρας ὁ καθηγητὴς Κεφαλᾶς 22. Μέχρι τοῦ Μαρασίου, σελ. 498.

καὶ ἀκόμη καὶ ἐπιθέτων καλιγράφων τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ ἱερεῦ Χριστοφόρου ἀρχιεπισκόπου, ἱερέων καὶ χρυσοχοΐαν παρ' ἐκείνων[100].

100 Ἐν. Βασιλείου Κωνσταντινούπολις τόμ. Α'. σελ. 321. Ἀλλ' ἴσως ἠδύνατο ἐπιφέρει τις ἐναντίον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐπιγραφὴν Δαμασκηνοῦ γραφεῖσαν περὶ τοῦ Θεοφίλου ὅτι «ἔγκριτον τινὰ κτίστ' ἐν τῷ καὶ Ἰωάννου μαρτυρίῳ, ἡ κτίσμασι» ἃ φανῶν ἔθηκεν ὁ Βασίλειος) ὅτι ὁ Θεόφιλος ἀνέλαβε ἀνήρ. δὲ ἀφῆ μέρος τῶν τοῦ Ἐπίσκοπ. Μέλα Δαμασκηνὸν καλούμενον De Hebdomo Constantinopolitano, σελ. 20 τῶν ἐν Βενετίᾳ ἐκδοθέντ, ἀποσπάσματα τῆς Constantin. Christiana.